

VLÁDA TEMNOTY
NASTÁVÁ!

TEMNÁ KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

Temná krev

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Elly Blakeová
Temná krev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEMNÁ KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

*Pro Erika a Marka,
ty nejlepší bratry na světě*

ČÁST I

PRVNÍ KAPITOLA

Byl ztracený a zachránit jsem ho mohla jedině já.

Mou dlaň naplnil oheň a ozářil ostré onyxové hroty nekonečného zakrouceného tunelu. Následovaly mě stíny a jejich obrysy na stěnách působily groteskně, jako by se radovaly, že konečně dostaly svou kořist. Poskakovaly a brutální radost z lovu schválně ještě prodlužovaly. Cítila jsem se vyčerpaně, zakopla jsem o kámen a pořezala si rameno o ostrou hranu. Po roztrženém rukávu mi stékala krev.

Necítila jsem bolest, jenom tíseň. Křičela jsem Arcusovo jméno, dokud jsem neztratila hlas. Vítr se mi vysmíval.

Dorazila jsem na rozcestí a váhala. Kdybych se vydala špatným směrem, ztratila bych ho. A něco mi říkalo, že by to bylo navždy.

„Ruby!“

Následovala jsem ozvěnu. Ze tmy se stala skutečná věc, která polyká světlo. Plamínek v mé dlani zhasínal ve hvízdajícím vánku, tak jsem zpomalila krok. Kdyby můj oheň vyhasnul, zůstala bych stínům na pospas. Cítila jsem na jazyku jejich hlad a okolo mě se zavírala dusivá tma jako voda. Topila jsem se v temnotě.

„Ruby!“

Už jsem je cítila, jak kolem mě ovíjejí tisíce chapadel a škrťí mě. Ječela jsem a prala se s nimi.

V uších, v hrudi a v krvi mi zvonil Eurusův smích a mysl mi úplně zatemnil strach. Bůh východního větru by mě dokázal zabít jediným slovem.

Čerpala jsem sílu ze zoufalství. Vykopla jsem a zasáhla něco tvrdého.

Stvoření zakňučelo. Stíny mě obklopily a sevřely mi ramena. Napřáhla jsem pěst a...

„Ruby! Sakra, probud' se!“

Na tváři mě zaštipala facka. Když se stejného zacházení dočkala i druhá tvář, opřela jsem se do útočnicka oběma rukama a v dlaních se mi rozhořel oheň.

„Na mojí lodi tohle vůbec nezkoušej!“ Zápěstí mi stiskly teplé ruce. „Žádný oheň, ty potřeštěná ženská! Všechny nás zabiješ!“

Na pozadí svítily lucerny a já zaostřila na vzteklé oči – rozšířené černé zorničky s medově zlatým okrajem.

Nepatřily mstivému bohu, ale rozlícenému princí.

„Kaii?“

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že tunely nebyly skutečné a Eurusův hlas i hladové stíny byly jen v mojí hlavě. Chtěla jsem se rozpomenout na podrobnosti, ale zbytek noční můry se rozplýval jako mlha. Vybavovala jsem si už jen stíny a hrozný strach.

Když se objevil Kai, nijak to moje obavy nerozptýlilo. Hrozivě vraštil obočí a jeho měděné a zlaté vlasy byly po spánku rozčuchané. Naklonil se ke mně a jeho tichý vztek vymazal pavučiny, které zbývaly z mého snu.

„Co sis u všech čertů myslela, že děláš? Napřed se vrháš přes palubu a teď mi hroziš ohněm na dřevěné lodi?“ Trásl mi zápěs-

tími, dokud plamínky v mých dlaních nezhasly, a na tváři jsem cítila jeho horký dech. „Kdybych si měl vybrat, volím tu první možnost. Pak aspoň zabiješ jenom sebe!“

Já se snažila skočit přes palubu? Otrásla jsem se při představě, jak se mi nad hlavou zavírá hladina ledové vody. Kdyby mě Kai nezachytil...

Zjevně jsem zase byla náměsíčná a už to začínalo být opravdu nebezpečné. Nechtělo se mi to ale přiznávat, když mě zasypával výtčkami. Měla jsem v povaze se bránit.

„Přestaň na mě křičet!“ Snažila jsem se mu vykrotit ze sevření, ale on mi jen zabořil palce a prsty do zápěstí jako vrtačky. Svižně, ale pořádně jsem ho nakopla do holeně. „Nech mě!“

Kai sprostě zanađával v sudesijštině a ucukl, ale stále mě držel za zápěstí. „Pro jednu noc už jsi mi udělala dost modřin, nemyslíš, princezno?“

To už jsem se s ním předtím prala ze spaní? Prohlédla jsem si, kde má všude rány nebo modřiny, a pak jsem si uvědomila, že na něj zírám. Jeho odhalený hrudník stoupal a klesal prudkými nádechy a ve světle luceren se do nejmenších detailů rýsovaly jeho svaly.

„Nemohl sis aspoň vzít košili?“ vyjela jsem na něj a odvrátila oči.

„Máš štěstí, že jsem se obtěžoval aspoň s kalhotami.“ Konečně pustil moje zápěstí a pozoroval mě, jestli znovu nezaútočím, než pokračoval. „Spal jsem jako zabítý. Kdybych ztrácel čas oblékáním, teď bys plavala v Širém moři. Nebo bys klesala ke dnu a rybičky by ti okusovaly prstíky na nohou.“

„Tak to se omlouvám, že ti tak komplikuji život.“ Zkřížila jsem ruce přes zmačkanou noční košilku a zlobila se víc na sebe než na něj. Kdy přestanu být náměsíčná? Cítila jsem se úplně bezmocná a neschopná se ovládat.

Kai začal rozrušeně a beze slov popocházet tam a zpátky a já se otočila, chytila se zábradlí a dívala se dolů na sotva viditelné vlny. Doufala jsem, že svět začne brzy znova dávat smysl.

Sice už jsem si nevybavovala výjevy ze svého snu, ale stále mě tížil pocit tísně a ztráty. V uších mi pořád zvonil Eurususův smích.

Ta vzpomínka byla děsivě jasná a vyrážela mi z ní husí kůže po celém těle. Otrásla jsem se a zahřívala si paže. Snažila jsem se něčím rozptýlit.

Nade mnou se tyčily stožáry a bílé plachty, nebe bylo jasné, černé a poseté diamanty. Za obzorem vykukovaly kousičky růžové, které naznačovaly, že se blíží svítání. Všimla jsem si, že na mě několik členů posádky zírá, jako by čekali, co šíleného udělám dál. Vlna nadzvedla loď a prkna zaskřípala, což si moje provinilá mysl vyložila jako odsudek mého nerozumného chování.

„Všichni se můžete vrátit na svá stanoviště,“ otočila jsem se na námořníky. Nepotřebovala jsem jejich nervózní pohledy, už jsem se cítila dostatečně špatně.

„Kapitán jsem tady já,“ obořil se na mě Kai a znovu se ke mně přiblížil. „Já jim budu říkat, že se mají vrátit na stanoviště.“ Pokývnul bradou směrem k posádce. „Vraťte se na místa!“

Noční hlídka se rozešla.

Kai se opřel o zábradlí vedle mě a promluvil o něco hlubším, ale o nic méně našťvaným hlasem. „Takhle to dál nepůjde.“

„Minule jsem ti říkala, že mě máš na noc zavřít za mříže v kajutě.“

„To by tě tak zastavilo. Vždyť bys mohla prostě spálit dveře!“

Rozhodila jsem ruce. „Nevím, co chceš, abych dělala, Kaii!“

„Už jsi byla celé týdny v pořádku. Proč jsi teď posledních několik nocí najednou začala znovu chodit ve spánku po palubě?“

„Kdybych to tak věděla.“ Od té doby, co jsem zničila Sudin

trůn a zavřela si v srdci ohnivého Minaxe, jsem častěji měla živé sny plné tunelů, stínů a uzavřených prostorů, ale náměsíčná jsem začala být až poslední týden. Posádka moje noční procházky hlásila kapitánovi – Kaiovi – a on mě budil a vodil zpátky do postele.

„Kdybys mi dovolila postavit ti ke dveřím stráž...“ začal.

„Ne! Pak by se Arcus dozvěděl, že je něco v nepořádku. Akorát zareaguje přemrštěně a ty to víš.“

Arcus měl svých vlastních starostí dost. Musel znovu vystavět království, když teď skončila ničivá vláda jeho bratra, ale nemohl se na to soustředit, dokud nezabráníme Eurusovi, aby otevřel Bránu světla, ať už se nacházela kdekoli.

Kdyby se nám to nepovedlo, z podzemního vězení Obscurum, jež vytvořila bohyně Cirrus, by se vyhrnuli Minaxové. Svět by potom zahltili smrtelníci, které jako loutky ovládají krvelačné stíny.

Nemysli na to, snažila jsem se soustředit na svůj další úkol: předat bratrovi Mléčovi knihu *Stvoření trůnů*, v níž se pravděpodobně nacházel návod, jak najít Bránu světla – pokud se mu povede přeložit úryvky, jimž jsme nerozuměli.

Kai si opřel hlavu a zavřel oči, pod kterými měl černé kruhy. Jeho obličej měl stále ostřejší rysy. Vypadal vyčerpaně.

Svraštila jsem obličej. „Hele, vážně mě mrzí, že kvůli mně pořád vstáváš uprostřed noci.“

Otevřel oči a podíval se na blednoucí nebe. „Už jsme stejně jenom pár dní od pevniny, kde tvoje noční můry budou zatěžovat někoho jiného.“ Věnoval mi náznak křivého úsměvu, který zmizel, když sklopil oči. „No...“ odkašlal si. „Možná by sis měla zavázat tu...“ ukázal na můj hrudník místo vysvětlování, „... trochu pečlivěji.“

Pohlédla jsem dolů. Měla jsem na sobě košilku s dlouhými

rukávy a sukni až po kotníky, ale rozvázala se mi mašle od límce, takže se vytvořil nebezpečně hluboký výstřih, který z jeho pohledu možná přesahoval meze.

„Jejda,“ odpověděla jsem a snažila se narychlo zavázat košilku. Přemýšlela jsem, jestli je moje ležérní oblečení důvodem, proč na mě námořníci tak dlouho civěli.

Za normálních okolností bych Kaiovi poskytla k jeho názorům na moje oblečení návod na použití. Jenže tentokrát to nebyla kritika sklonu nosit halenu a kamaše raději než šaty. Svůj vztah jsme museli držet v klidnějších vodách přátelství, kam jsme jej poslali, když jsme odjeli ze Sudesie.

Když se mi povedlo obnovit svou cudnost, napřímila jsem hlavu, ale v tu chvíli se Kai už otočil a svižnými kroky se blížil ke své kajutě.

„Dobrou noc, Ruby,“ zavolal na mě přes rameno. „Doufám, že dnes už nebudeš provádět nic dalšího.“

„Spát už nebudu,“ odpověděla jsem. Ve skutečnosti jsem neměla v plánu spát až do konce cesty. Jediným lékem na noční můry bylo jasné nebe. Až se budu příště chystat skočit do hlubokého moře, Kai by nemusel být po ruce, aby mě zachránil.

Obzor se teď barvil do oranžova, hvězdy pohasínaly a nastával rozbřesk. Za několik minut budou stíny pryč.

„Až na ten, který nosím v srdci,“ zašeptala jsem. Strach, který jsem cítila předtím, se vrátil stejně náhle jako nečekaná bouřka.

Když jsem se otáčela od zábradlí, přísahala bych, že jsem ve větru slyšela smích.

DRUHÁ KAPITOLA

Z vraniho hnízda zaznělo: „Pevnina na obzoru!“ Mraziví námořníci se nahrnuli k zábradlí a naskákali do lanoví, nadšení, že po dlouhých měsících vidí svůj domov.

V žilách mi obíhalo napjaté teplo, které rozechřívalo mosazné zábradlí pod mýma rukama. Cesta nás stála mnoho času a nemohli jsme během ní dělat nic moc jiného než číst a plánovat. Brzy jsme měli zjistit, zda kniha obsahuje tajemství, jež jsme potřebovali odhalit.

Dalších několik hodin se neslo ve znamení shonu. Tempesijská část posádky pracovala se smíchem a za zpěvu, zatímco Sudesijci si nedůvěřivě prohlíželi šedé útesy. Tohle království v bílém plášti pod cínově šedým nebem pro ně bylo místem, kde za předchozího ledového krále zemřelo mnoho jejich lidí. K tomu, aby se tu cítili bezpečně, nestačila jenom smrt toho panovníka a pár krátkých měsíců.

Moje myšlenky byly podobně rozpolcené.

Tropická Sudesie plná zářivých barev byla pro moje Ohnivé já jako vřelé objetí. Zasněžené vrcholky a ledová mlha Tempesie pro mě však byly lákavé tím, že jsem je tak důvěrně znala.

Místní lidé ale dovedli být ještě chladnější než severní část

země. Až na pár výjimek jsem s Mrazivými nechtěla mít nic společného.

„Tváříš se nesmírně vážně,“ prohlásila moje hlavní výjimka. Na uchu mě zašimral dech studený jako polární vítr. „Že by ses netěšila na zimu na severu?“

Opřela jsem se o něj zády a odpověděla mu stejně kyselým tónem: „Spíš mě děsí, že musím trávit další zimu mezi Mrazivými.“ Mávla jsem směrem k pevnině. „A tady jich je plné království.“

Arcus se zachechtal a položil mi velké ruce na ramena. „Slyšel jsem, že máš mimořádný talent na zacházení s Mrazivými, hlavně s jejich králem.“

Uhladil mi vlasy a na krku mi přistál chladný polibek, který mě příjemně rozechvěl po celém těle, od hlavy až k patě. Otočila jsem se na něj s úsměvem a zachytila záblesk jasně modrých očí, než se naše rty jemně setkaly a mě naplnila další vlna vzrušení.

Odtáhla jsem se a zašeptala: „Jejich král zjevně chce zacházet hlavně se mnou.“

V hrudi mu zahřmělo smíchy a já se zakřenila.

Jeho prsty spočinuly na mém krku a rty se posunuly k mému spánku. „Nesmiš mu to vyčítat. Jsi příjemná na dotek.“

Vychutnávala jsem si jeho čistou vůni, jeho sílu a stálost, přivinula se k němu a přitáhla si jeho ruce kolem sebe. Poprvé od té noční mury jsem se cítila v bezpečí.

Opřel si bradu o mou hlavu a zhluboka se nadechl. „Krásně voníš,“ zašeptal tiše. „Mohl bych tě tady nasávat celý den.“

Opřela jsem si tvář o jeho hrudník. „Ty voníš jako máta. Jestlipak chutnáš taky tak dobře?“

„Dobrá, paní Flamenná, změňme téma, nebo se nám celá posádka bude červenat, až si tě zlomím v pase a zulíbám tě snad až k smrti.“

Věděla jsem, že to chce udělat, stejně dobře jako to, že to neudělá. I když mě občas políbil na palubě, dělal to jen opatrně. I když jsme byli spolu sami, nikdy to nezašlo o moc dál. Každý večer se se mnou rozloučil u dveří kajuty jen polibkem.

„Sliby, chyby.“

Tiše zavrčel a hořely mu oči. „Nech toho. Radši mi řekni, o čem jsi doopravdy přemýšlela.“

Ohlédla jsem se přes rameno na šedé skály. „Kromě toho, co je zjevné? Přemýšlím, co najdeme, až dojedeme do hlavního města. Ledový dvůr byl bez dohledu skoro tři měsíce...“

Chvilí mlčel a pak pokrčil rameny. „Ať se dělo cokoli, poradíme si s tím.“

Podívala jsem se na něj, protože jsem nevěřila, že je vážně tak klidný, jak zněl. „Není to proti zásadám Mrazivých, podle kterých máte pečlivě plánovat pro jakýkoli případ?“

U koutků očí se mu objevily jemné vrásky. „To je sice Mrazivá zásada, ale znám jednu Ohnivou, která mě naučila žít v současnosti. Právě teď to znamená, že si chci vychutnat posledních pár hodin klidu na téhle lodi.“

Jako na povel začali všichni Mraziví zpívat nemravnou námořnickou odrhovačku, kterou vždycky vyřvávali, když se blížila pevnina, aby oslavili, že budou mít volno.

Pozvedla jsem jedno obočí. „Klidu?“

„Relativního klidu.“ Jeho oči roztály jako led. „Beru, co je.“

Natáhla jsem se k jeho čelu a odhrnula mu pramínek vlasů a on mému dotyku zlehka vyšel vstříc. Nastavila jsem mu vyzývavě tvář.

Naše rty o sebe sotva zavadily, když nás vyrušil Kaiův hlas. „To je od vás hezké, že chcete na závěr udělat ještě jedno divadelko pro posádku.“

Arcus kolem mě sevrhel paže a přitáhl si mě k sobě blíž. Vždy-

ky se choval, jako by se mě Ohnivý kníže chystal při nejbližší příležitosti ukrást.

Kai se opřel o zábradlí se svou obvyklou ledabylou elegancí. Jeho vínový dublet a ohnivé vlasy, teď ještě vyšisované z týdnů na slunci, byly jediné barevné prvky na šedivém pozadí.

„Podle mě je dost zima na to, aby byla omluvitelná jistá míra tulení,“ odpověděl, jako by velkoryse uděloval nějaké povolení. „Mrazivý ale není úplně logická volba, pokud hledáš teplo, Ruby.“

V očích se mu zračil obvyklý příslib smyslnosti, ale Arcus mu odpovídal jen ledovým pohledem.

„Dávej si pozor, knížátko.“

„I Ohnivá princezna občas potřebuje trochu tepla,“ dobíral si ho Kai s lenivým úsměvem.

Arcusovi se vzdouvaly nozdry. „Potřebuješ snad něco?“

„Brzy přistaneme,“ pokynul Kai bradou směrem k pobřeží. „Jen se chci ujistit, že se naše plány nezměnily.“

„Jsou stále stejné,“ přitakala jsem. „Odneseme knihu k bratru Mlčovi. On najde a přeloží pokyny, jak najít Bránu světla. Pak se tam vydáme a postaráme se, aby zůstala zavřená a neutekl z ní jediný Minax. Jednoduché.“

„Ano, to zní velice jednoduše,“ obrátil oči v sloup. „Doufám, že se s tou knihou nepleteš.“

„Vím to,“ odpověděla jsem s větší jistotou, než jsem cítila.

Ohniví mistři, kteří nás doprovázeli, přeložili *Stvoření trúnů* ze starosudesijštiny, ale nenašli žádnou zmínku o umístění Brány. Také nás ale upozornili, že kniha obsahovala části ve staré vencištině – v mrtvém jazyce, který byl údajně kořenem tempe-sijštiny i sudesijštiny, ale nikdo jej nedokázal přeložit. Byla jsem si jistá, že bratr Mléc to zvládne.

„Musíme se na to dívat realisticky,“ namítl Kai. „V té knize

možná nejsou úplně jasné pokyny, takže třeba budeme muset pátrat.“ Odkáslal si. „Nechci vyvolat další hádku, ale musíme probrat, jak získáme dostatek lodí na průzkum. Dal jsi jasně najevo, že potřebuješ souhlas od ledového dvora, když chceš vyslat námořnictvo.“

Arcus měl v očích varování. „Takové jsou naše zákony, ano.“

„A aby dvůr souhlasil, musí být přesvědčen, že jsme v ohrožení. Proto jim musíme dokázat, že Minaxové opravdu existují.“

„Nebudeš využívat Ruby jako důkaz,“ přimhouřil Arcus oči.

„Nepotřebuji od tebe povolení,“ dodala jsem tiše.

Otočil se ke mně a promluvil hlasem, který zněl zároveň velitelsky a jako by mě prosil, ať jsem rozumná. „Co když nad tou obludou ztratíš vládu a ona si najde jiného hostitele a začne šířit zlobu a ničení jako ledový Minax? Nebo co když přestaneš ovládat sebe a někomu ublížíš? V každém případě je to příliš nebezpečné.“

Zatnula jsem zuby. „Všímám si, že obě možnosti stojí na tom, že já ztratím kontrolu.“

Kai se narovnal a v očích měl pronikavý pohled. „Kdyby ho jen nechala částečně ovládnout několik důležitých členů tvého dvora, jenom aby viděli, jak je mocný...“

„Ne,“ prohlásil Arcus okamžitě a důrazně. Ten návrh tím zastavil, jako by to byl útok.

„Daří se mi ho ovládat celou cestu,“ připomněla jsem mu s narůstajícím vztekem.

„Nebo se rozhodl, že zůstane klidný, aby tě ukolébal a tys měla pocit, že je všechno v pořádku.“

Tahle možnost už mě taky napadla, ale to nepotřeboval vědět. „Tvoje důvěra mi vysloveně lichotí.“

„To není nedůvěra, jen opatrnost. Popíráš snad, že bych mohl mít pravdu?“

Kaiovi se hýbala čelist, jako by skřípal zuby. „Poslouchej mě, ty tvrdohlavý...“ Stiskl rty. „Musí to vidět, aby tomu uvěřili.“

Arcus ze mě spustil ruku a využil získanou výšku, aby se vytáhl nad Kaie. „Ne.“

Kai si stál za svým a vydával vlny žáru. „Jak tedy hodláš přesvědčit svůj dvůr?“

„Jsem jejich král. Nemusím je přesvědčovat.“

Povzdechla jsem si a vmáčkla se mezi ně. „Víš, že to není tak jednoduché. Kvůli tvojí vazbě na mě lidé ztratili důvěru. A tvoje nové spojenectví s Ohnivými také spoustu lidí nepotěší.“

Arcus se nadechl a sebejistě promluvil. „Jsi korunní princeznou Sudesie, dědičkou ohnivého trůnu. A tady kníže je oficiální vyslanec královny. Tyhle věci mají svůj význam. Pochopí, že jsem vybudoval důvěru s naším nepřítelem.“

Kai si našťavaně odfrknul a Arcus vysvětlil: „Neříkám, že jsi nepřítel. Jen popisuji, jak se na to dívá dvůr. Když jsme teď podepsali smlouvu s Ohnivou královnou, dvořané mi věnují plnou pozornost.“

„Nepokusil se tě tvůj vlastní dvůr nechat zavraždit? Dvakrát!“

„Kaii!“ Zavrtěla jsem na něj hlavou. Nebylo fér teď vytahovat nejtěživější vzpomínku Arcusova života. První pokus o atentát zahrnoval oheň a zůstaly mu z něj jizvy z popálenin.

„Já myslel, že tady jen opakujeme nepříjemné pravdy,“ opáčil Kai nelítostně.

„O tomhle mluvit nebudeš,“ zavrčela jsem na něj vztekle.

Arcus mě vzal za ruce a stiskl je. „To je v pořádku, Ruby.“ Dál už hovořil směrem ke Kaiovi. „Jsem přesvědčený, že za oběma útoky stála Modrá legie. Musíme je vypátrat a odhalit.“

„Jsem rád, že alespoň tohle konečně uznáváš,“ odpověděl Kai. Podíval se směrem k posádce, která připravovala plachty k přistání. „Mám ještě něco na práci.“ Odkráčel směrem k mezipalubě.

Postavila jsem se vedle Arcuse a sledovala, jak svírá zábradlí tak pevně, až mu bělají klouby. Zpod jeho dlaní se šířil mráz a rozpouštěl se, když se přiblížil k mé ruce. To bylo znamení, že ztrácí kontrolu nad svými emocemi. Ztěžka vydechl. „Všechny instinkty mi říkají, že bych tě měl poslat někam do bezpečí a všechno to vyřešit sám.“

„I kdybys to dokázal ,vyřešit‘ beze mě, což nedokážeš, nenechala bych se odstrčit. Kai i já jsme tví spojenci. Naše návrhy stojí za to, abys je opravdu promyslel.“

Otočil se ke mně se svráštěným obočím. „Já tě přece poslouchám. Všechno, co říkáš, beru vážně.“

„A co Kai? Toho taky posloucháš?“

Jeho obličej zamrznu. „Ne, pokud nemusím.“

„To je ale problém. Aspoň věř, že Kai je na tvou straně, a chovej se podle toho. Už mě nebaví dívat se na to, jak se neustále vzájemně provokujete, dokud se nepoperete.“

Zacukal mu jeden koutek. „To je to tak očividné?“

„Je to očividně zbytečné a já si nepřeju, aby se ani jeden z vás zranil. Ani on, protože ho mám ráda jako vlastního bratra, ani...“

Arcus roztrpčeně zabručel. „Viděl jsem, jak se líbáte, pamatujeteš? Není jako bratr.“

„Dobře. Tak jako dobrého kamaráda, ze kterého nikdy nebude nic víc, protože už šíleně... patřím k někomu jinému.“

Slovo milovat se mi přičilo. Měla jsem dojem, že kdybych ten pocit vyjádřila, pokoušela bych tím bohy. Jako by měl přijít sám Tempus a odtáhnout mi Arcuse někam pryč, kdybych to řekla nahlas.

„Takže jeho máš ráda,“ pokračoval Arcus tichým hlasem, „a ke mně patříš.“

„Tak jsem to nemyslela. Nebuď tak vztahovačný. Řekla jsem ti jasně, jak se cítím. Kai to vidí. Vidí to i celá loď. Proč ne ty?“

Jeho rty se zkrřivily a oči mu zářily barvou zimního moře. „Nikdy jsem si nemyslel, že budu žárlivý, ale často mám chuť ho hodit přes palubu.“

„On ale flirtuje s každou, nejen se mnou.“

Chvíli uvažoval a pak připustil: „To je asi pravda. Už se mu nebudu snažit rozbít ten jeho pohledný ciferníček, když se tě snaží okouzlovat.“

„Nebudeš nikoho mlátit, nebo se budeš muset zodpovídat mně.“

Jemně se mu zvedl jeden koutek. „V tom případě je mi tvoje přání rozkazem.“

„Tak se mi líbíš.“

Tiše se zasmál a přitáhl si mě do pevného objetí. „No jistě.“

Uvolnila jsem se v jeho náruči a nastavila obličej větru. Blížili jsme se k pobřeží, obzor zakryla pevnina a okolo nás ječeli racci jako umučené duše. Odteď se čas zrychlí a musíme se už soustředit jen na to, abychom co nejdříve porazili Euruse.

Měla jsem pocit, jako by se otočily přesýpací hodiny a zrnka písku nám začala odměřovat minuty.

TŘETÍ KAPITOLA

Na přední palubě se ke mně přidala Doreena. Její sukně se vlnila společně s pohyby lodi a na sobě měla tlustý kabát, ale držela si ruce okolo těla. Usmála jsem se na pozdrav a nenápadně jí vyslala trochu tepla, aby se zahřála. Co jsem ji znala, neprojevila žádné známky daru ohně ani ledu, takže zima musela být pro její útlou postavu nesnesitelná. Odjakživa mi připomínala nějaké lesní stvoření. Vážné hnědé oči, oříškové hnědé vlasy, malý nos a špičatá brada dohromady vytvářely obrázek plaché srnky.

Kriticky si prohlédla moje šaty. „Vypadáte dnes velmi dobře, madam. Chci říct, Vaše Výsosti.“

„Díky, Doreeno, ale už jsem ti říkala, ať mě neoslovuješ titulem,“ pokárala jsem ji. „Pro tebe jsem Ruby a můžeš mi i tykat.“

Skutečnost, že jsem princezna, mi pořád nějak neseseděla. Asi jako kdybych si obula drahé pantoflíčky, které mě tlačí. Většinu času jsem se na to snažila nemyslet, ale věděla jsem, že se z toho brzy stane nezbytná maska. Titul mi totiž propůjčoval důvěryhodnost před všemi Mrazivými šlechtici, které potkám na hradě. Doufala jsem, že moje nová totožnost členky sudesijské královské rodiny je přiměje, aby brali naši snahu obnovit vztahy mezi královstvími vážně.

Uhladila jsem si sametový živůtek šatů. Abych se připravila na příjezd, převlékla jsem se z námořnického do malinově červené róby s dlouhými rukávy a rudým páskem ve stejném odstínu jako stuhy, kterými byl protkaný živůtek a lem. Perlové náušnice ladily k perlovému náhrdelníku s rubínovým přívěskem. Tyhle šaty patřily k výbavě, kterou mi věnovala královna Nalani při odjezdu ze Sudesie.

Opíraly jsme se o zábradlí a Doreena neustále těkala očima směrem k mezípalubě, kde stál u kormidla Ohnivý kníže a zručně naváděl loď směrem k přístavu. Pečlivě jsem předstírala, že nevidím, že na něj zírám už několik týdnů. Z několika drobností v jeho chování – mimořádně jasná pobavená jiskra v oku a mírné chvění rtů – jsem měla dojem, že si uvědomuje, jak se na něj dívá, a libuje si v tom, ačkoli se k ní choval zdvořile a s odstupem. Byla z něj celá pryč a já jí to nemohla zazlívát. Byl mimořádně pohledný.

Zastínila jsem si oči dlaní a znovu si začala prohlížet přístav. Tevros byl obvykle velice rušný, plný obchodních a rybářských lodí, v přístavišti bylo vždy plno námořníků s krabicemi a sudy plnými nákladu. Tentokrát tu však bylo podezřele pusto a v kotvištích se pohupovalo jen pár opuštěných veslic.

„Něco tady nehraje,“ vyslovila jsem svou obavu. „Jako by to tu skoro opustili.“

Doreena odtrhla oči od Kaie a otočila hlavu směrem ke břehu. Ukázala na vlajkové stožáry, jež se tyčily nad několika domy. „Ty vlajky taky nesedí.“

Namísto královského znaku s bílým šípem se na modrém pozadí objevila bílá pěst svírající úlomek ledu.

Pohlédla na mě. „Co to znamená?“

„Nevím.“ Měla jsem svoje podezření, ale doufala jsem, že se pletu.

Nebyly jsme jediné, kdo si všiml, že je něco jinak. Tempesijští námořníci, kteří byli v přístavu jako doma, si mezi sebou šeptali. Už žádný shon a dupání, výkřiky ani nadšený zpěv.

Po několika minutách se na schůdcích od kajuty objevil Arcus a zamířil k nám. Vteřina stačila na to, aby ztuhl a jeho hlas zněl jako hrom. „Co to má u Tempuse znamenat?“ Doreena se přikrčila a nenápadně utekla. Králův hněv na ni byl patrně příliš, ačkoli se její strach zakládal spíš na vzpomínkách na bývalého krále než na tom současném.

„Ty vlajky,“ ukázala jsem. „Co mají...“

Zanádal. „Když jsme vyšetřovali útok v plesové síni, našli jsme zprávy s tímhle symbolem.“ Při pohledu na břeh vraštil čelo. „Modrá legie se odvažuje takhle otevřeně přiznávat svou velezradu. Nechám jejich prapory strhnout a všechny jejich spiklence vyhnat ze země, i kdyby to bylo to poslední, co kdy udělám.“

„Nejspíš v posledních měsících sehnali podporovatele,“ podotkla jsem tiše, „když jsou tak nestydatí.“

Přikývl a stále jsem z něj cítila napětí, ale jeho výraz už byl neurčitý a na pohled působil klidně. Jeho vztek zamrzl a teď byl tím pádem i nejnebezpečnější. Přestože se nezlobil na mě, otřásla jsem se.

Tohle si nejspíš bral osobně. Nejenže se Modrá legie snažila obnovit dřívější způsob života, kdy Ohniví stáli mimo zákon nebo je přímo zabijeli, ale také to byla veřejná facka přímo do jeho tváře a prohlášení o vzdoru a rebelii.

„Když nezastavíme Euruse, na tomhle už nebude záležet,“ poznamenala jsem a oběma nám tím připomněla, že i pokud se vyrovnáme s hrozbou zde na místě, čeká na nás ještě větší nebezpečí v budoucnu.

Když Kai navedl loď do kotviště v téměř prázdném přístavu, spustila se kotva a vytáhl přístavní můstek. S Arcusem jsme vystoupili a s námi také Ohniví mistři a skupina Mrazivých vojáků. Kai zůstal pozadu, aby připravil loď k vyplutí, kdyby vyvstala ta potřeba.

U pasu jsem měla krátký meč skrytý pod dlouhým pláštěm. Arcusův plášť byl podobný, ale stáhl si kápi a skryl tak obličej ve stínu.

V přístavišti se shromáždil dav lidí. Pohybovali se pomalu vpřed jako hejno zvědavých racků. Když jsme se přiblížili, zápach tolika těl pohromadě, společně s pachem mrtvých ryb, hniloby a odpadků, byl ukrutný.

Někteří z nich určitě poznávali svého krále. Lapali po dechu a šeptali si, potom se klaněli nebo si klekali. Arcus pomalu otáčel hlavou a prohlížel si to shromáždění, kde si bezesporu všiml stejných věcí: všichni byli vyhublí až na kost a měli zničené oblečení. Mnoho z nich se viditelně třásl, takže bylo jasné, že nejsou Mraziví, nebo mají oslabené či zanedbatelné nadání.

Nesli si různé pytle a tašky a na loď koukali s vyčerpáním a touhou v očích, jako by to byla jejich poslední naděje.

Arcus zavolal: „Kdo to tady řídí?“

Několik rukou ukázalo k nízké kamenné budově mezi hlavní ulicí a přístavištěm. Na střeše vlála standarda Modré legie. U dveří postávali dva vojáci v plné zbroji. Na rozdíl od lidí v davu vypadali upraveně a dobře živeně.

Dav se rozestoupil a Arcus prošel směrem k domu, ale cestou vždycky trpělivě počkal, když někdo potřeboval pomoci vstát z kleku. Jedna mladá žena, která byla zjevně v pokročilé fázi těhotenství, zůstala stát. Když jsem procházela kolem ní, zvedla skloněnou hlavu a třásla se po celém těle.

Bez přemýšlení jsem si rozvázala plášť a dala jí ho. Její ruka se

sama od sebe sevřela kolem látky. Povzbudivě jsem na ni kývla a ona si s úlevou přehodila plášť přes ramena.

Když jsem odcházela, popadla mě za rukáv. „Přijímáte na lodi cestující?“ zeptala se a pustila mě, když jsem se k ní otočila. Naděje v jejích hnědých očích byla taková, že jsem si přála, abych jí mohla dát odpověď, jakou si přála.

„Bohužel ne.“ Davem se šířil šepot a zklamané povzdechy jako vlnky ve vodě. Někteří z přihlížejících poraženě odcházel. „Vy se všichni snažíte dostat pryč?“

Přikývla. „Žádná loď nevyplula už přes týden. Máme našetřené peníze, ale jídlo a ubytování jsou drahé. Čím déle čekáme, tím méně nám zbývá na lístky na loď.“

„Kam jedete?“

Pokrčila rameny. „Kamkoli.“

Přisadil si jeden starý muž. „Kamkoli, kde bude tepleji než tady!“

Z davu se ozval chabý smích a tiché souhlasy.

Zamračila jsem se na Arcuse, který se otočil a čekal na mě. Když uviděl, jak se tvářím, vrátil se ke mně dlouhými kroky. Zeptala jsem se té ženy: „Proč chcete odjet?“

Její oči nespěle přeskočily na Arcuse, než mi šeptem odpověděla. „Je to Exodus čistoty.“

Zmateně jsem svráстила čelo a Arcus se zatvářil stejně jako já. „Zimní čistka,“ vysvětlila, jako by nám to teď mělo být jasné.

Když jsem zavrtěla hlavou, dodala: „Řekli nám, že kdo není dost silný, aby vydržel tu zimu, má odjet z království. Byl to královský dekret.“

„Královský dekret?“ zopakoval Arcus prudce. „Tak to si nemyslím.“

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo,“ vyhrkla a začala se klanět s jednou rukou na břicho.

Dotkla jsem se jejího ramene a poslala jí vlnu tepla. „To nemusíš. My se jen snažíme pochopit, co se děje.“

Mluvila tak tichým hlasem, že jsme se k ní s Arcusem museli naklonit, abychom ji slyšeli. „Zima je nesmírně krutá. Kdo není Mrazivý, ten tohle počasí nevydrží. A navíc máme nedostatek dřeva na topení. Nezbyvá nám nic než odjet, pokud chceme přežít.“

„Kdo tomu říká Zimní čistka?“ zeptal se Arcus a snažil se nezít tak přísně, ačkoli jsem cítila, jak skrývá vztek.

„Víc se dozvíte tady na úradě,“ ukázala na budovu se standardou Modré legie. „Nechci říct nic nevhodného.“ Oči jí přeskočily ze strážní u dveří k dalším v přístavišti.

„Děkujeme za informace,“ řekla jsem jí a byla jsem více než kdy dříve přesvědčená, že je tady něco velice špatně.

„Vlastně,“ odvázala si plášť. „Tohle asi budete chtít zpátky.“

„Nech si to,“ usmála jsem se na ni a šla za Arcusem, který se znovu vydal směrem k budově.

Oba strážní se napřímili, když jsme se přiblížili, a tvářili se nepřátelsky.

„Stát!“ zvolal starší a zavalitější z nich.

„Ustup,“ odpověděl Arcus klidně. „Kdo ti velí?“

Odpověď zazněla kamenným hlasem, jako by ji dával už mnohokrát. „Toto je úrad ctihodného lorda Grimcota z provincie Agrifor, nejvyššího dohlážitela na Exodus čistoty. Nepřijímá návštěvy bez předem sjednané schůzky.“ Strážný nás sjel pohledem od hlavy až k patě a jeho hlas zněl o něco uvolněněji. „Můžete si domluvit schůzku přes tajemníka Jarobse. Možná vám dá už začátek příštího týdne.“

„Pro mě udělá výjimku,“ opáčil Arcus s lehkým náznakem ironie.

„To pochybuju,“ řekl zavalitý strážník a zálibně si při tom pro-

hlížel mou postavu. „Vidím, že nejste zdejší, ale z toho si nic ne-
dělejte,“ zvedl dlaně s uklidňujícím výrazem. „Obchodu s ostat-
ními královstvími se nikdo nebude bránit. Pokud jste ze Safry,
Korálových ostrovů nebo i ze Sudesie, v našem přístavu vás rádi
přivítáme a naši kupci s námi budou čestně obchodovat. Ale
čestně! Žádné to sudesijské švindlování. Přece si nechcete zahra-
dit cestu k dalšímu obchodu, jakmile ho navážete.“

„To vážně ne,“ přitakala jsem a zadusila v sobě vztek. „Ne-
chtěla bych se muset držet dál od vašeho krásného pobřeží.“
Rozhlédla jsem se a viděla špinavé ulice plné sněhové břečky
a hromady odpadků v každém rohu. Když jsem se znovu po-
dívala do jeho očí, stále se zářivě usmíval. Ironie mu jednoduše
unikala.

Arcus zachovával důstojné ticho.

Druhý, vyšší strážný se na mě usklíbl. „Pokud hledáš práci,
můžeš se podívat k Malované paní.“ Kývnul bradou do ulice po
pravé straně. „Madam tam zaměstnává holky, jako jsi ty, a není
ani moc vybírává ohledně toho, odkud pochází. Je příjemné si
občas dopřát trochu rozmanitosti.“

Pozvedl obočí a podíval se na Arcuse, jako by čekal, že bude
souhlasit. Arcus si ale namísto toho stáhl kápi. „Myslím, že žijete
v omylu.“ Jeho ledový výraz patrně oba zarazil, ale na tváři se
jim nezračilo pochopení.

„My vás nechtěli urazit,“ řekl ten starší. „Ale jako laskavost
vám poradím, ať si na tuhleto moc nezvykáte.“ Kývnul směrem
ke mně. „Mraziví nebudou smět vstupovat do vztahů s ne-Mra-
zivými. Pokud tedy chtějí zůstat v Tempesii.“

„To se pletete.“ Arcus vycenil zuby v děsivém úsměvu, vý-
hružném a napjatém. „Opravdu nebezpečný omyl. Ustupte.“

Zavalitý strážný znovu zakroutil hlavou a teď už nevypadal
srdečně, ale bojovně. „Už jsem vám říkal, ať jdete za Jarobsem.“

Za lordem Grimcotem vás pustí tak příští týden, možná ale za dva nebo za tři...”

Než dokončil větu, měl ústa plná ledu, a během několika vteřin se celé jeho tělo obalilo tlustou vrstvou. Vedle něj stál jeho kolega zamrzlý na místě s vytřeštěnými očima. Arcus držel ruce ve vzduchu, každou z nich mířil na jednoho ze strážných a špičky prstů měl pokryté jinovatkou.

Ulevilo se mi, že nemusím oprašovat svoje šermířské umění, a usmála jsem se na něj. „Dobrá práce.“

Znovu si nasadil kápi. „Dvě ruce. Dva strážní. Jednoduché.“
Prošel kolem jejich zmrzlých těl a otevřel dveře.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Dohlížitel seděl u mahagonového stolu plného úhledně roze-
stavěných kalamářů, per a pergamenových svitků. Do místnosti
vnikalo světlo tlumené sněhem na malém okně a z koše na oheň
plného uhlí se linulo teplo.

Když jsme vešli, zvedl hlavu, zamrkal a překvapeně svařtil
obočí. Vlastně měl na čele jen jedno dlouhé obočí, tlusté, tmavé
chlupy srůstaly uprostřed.

Zírala jsem na něj. Určitě jsem žádného lorda Grimcota ni-
kdy nepotkala, ale přesto vypadal povědomě. Kulatý obličej,
malá očička jako dvě kuličky rybízu v bochánku těsta...

„Kdo vás sem pustil?“ vyštěknul a na královsky modrém, sa-
metovém klobouku se mu třepalo pírko. „Nepřijímám návštěvy
bez předem domluvené schůzky.“

Zastavila jsem se uprostřed kroku, zmrzlá stejně jako strážce.

„Bratře Bído?“ vydechla jsem ohromeně.

Vykulil oči a klepaly se mu sanice, jak naprázdno otevíral
a zavíral ústa. Jeho čirý vztek mi potvrdil jeho totožnost tak, jak
by to nedokázalo nic jiného.

„Ty!“ Zkroutily se mu rty. „Ta Ohnivá špína.“

Tahle dobře známá urážka mi pomohla se probrat ze šoku.

Napřímila jsem ramena a došla až k židli na druhé straně jeho stolu. Hlavou mi prolétly vzpomínky – jak se ke mně blíží jeho pěst a já bezmocně ležím na podlaze v opatství Forwind, jeho obvinění, že jsem způsobila nebezpečný požár. Jak řekl královským vojákům, že mě tam najdou, což vedlo k tomu, že mě zadrželi a zemřelo několik mnichů. Za to jsem ho nesnášela – a podle toho, jak vražedně se teď tvářil, to byl vzájemný pocit.

V klidu jsem se usadila a položila si ruce do klína. „Dlouho jsme se neviděli. Měl jsi hodně práce?“

„Strážte!“ zakřičel.

„Ti nepřijdou,“ oznámil mu Arcus a postavil se za moji židli – vysoká postava v kápi, která vydává vlny mrazu. „Myslím, že se princezně Ruby budeš chtít omluvit za tuhle poznámku. Teď.“

„Princezně?“ bratr Bída přivřel oči do malých škvírek. „Jen to, že ses hezky oblékla, z tebe nedělá princeznu. Pod nimi jsi pořád špinavá Ohnivá holka z vesnice.“

Okázale jsem si otřela tvář. „Ty pořád prskáš, když mluvíš. Zapomněla jsem na tenhle okouzlující zvyk.“

Zatímco jsem hovořila, Arcus si stáhl kápi.

Oči bratra Bída vystřelily vzhůru a na krku bylo vidět, jak nervózně polyká. „Arcusi!“

Bývalý mnich si jej jistě pamatoval jako mladíka, který žil v opatství. Arcusova skutečná totožnost zůstala tajemstvím pro všechny kromě pár důvěryhodných jedinců. Příběh o tom, jak se zjizvený král vrátil na svůj trůn, se už ale určitě rozšířil po celém království. Bratr Bída si to zjevně spojil během několika vteřin, což bylo patrné z divadélka, které nám předvedl. Na tváři se mu vystřídal zděšení, vztek a nakonec nucený výraz podřízenosti se zatnutými zuby.

Odsunul se na židli od stolu, postavil se a pak se uklonil tak

hluboko, jak jen mohl přes svůj tlustý, krásně zdobený kožený pásek okolo kulatého břicha, a pak se s těžkým polknutím znovu narovnal. „Odpusťte, Vaše Veličenstvo. Já nevěděl... nečekal jsem, že mě poctíte svou přítomností v mém... *ehm...* tichém městě. Jak vám mohu pomoci?“

Arcusova mrazivá netrpělivost ochladila vzduch v místnosti. „Očekávám vaši omluvu princezně.“

Bratr Bída ta slova procedil přes zaťaté zuby. „Omlouvám se... *princezno.*“

„Tvoje omluva byla přesně tak zdvořilá, jak jsem očekávala,“ odpověděla jsem klidně. „A já ji přijímám se stejným nadšením, s jakým byla pronesena.“

Věnoval mi vražedný pohled. Usmála jsem se a zvedla z jeho stolu jeden svitek a plně jsem si u toho uvědomovala, že mu nebezpečně zrudl obličej. „Obilí je tady opravdu drahé,“ pohlédla jsem na něj. „Možná jsi bídný,“ při tomhle náhodném použití jeho jména jsem se na něj usmála, „vyjednač, takže nedostáváš rozumnou cenu. S radostí tě zasvětim do umění vyjednávat. Prý na to mám nadání.“

Jeho obličej dál červenal. „Ne. Děkuji.“ Zdvořilá slova mu na jazyk dorazila až dodatečně, musel si je vytáhnout až z paty a celou cestu s nimi zápolil.

Cítila jsem za sebou Arcusovu netrpělivost, ačkoli se ani nepohnul, aby mi zabránil vzít další svitek, rozlomit pečeť a prohlédnout si jeho obsah. Dopis od lorda Grimcota jeho řezníkovi, kde si stěžuje na nekvalitní řezy masa. Prohlédla jsem si jeho pečeť. Byl na ní půlkruh a okolo něj se šířily linky.

„Co to je?“ zeptala jsem se a zamávala na něj pečetí. „Zapadající slunce?“

Jeho oči se rozšířily. „Odlož to! To je moje osobní korespondence!“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle je pro tebe moc veselé. Co takhle bouřkový mrak? Myslím, že to by bylo přiléhavější. Nebo louže.“

Arcus si zběžně prohlédl pečeť a poznamenal: „Nevybavuji si, že bych měl mezi šlechtici lorda Grimcota.“

„Já...“ odkašlal si. „To je nový titul, který udělil král Malak mému otci za jeho věrné služby.“

„To znamená, že tvůj otec věnoval mému bratrovi dostatek peněz na jeho válku proti Safře. Kde máš pozemky?“

„Na Ariských pláních,“ přiznal toporně.

„Samozřejmě,“ zašeptala jsem.

Král Malak zabral pozemky v nezávisle smýšlejících jižních provinciích – v části Tempesie s nejvyšším počtem Ohnivých – a rozdělil je mezi jisté šlechtice jako odměnu za jejich příspěvky na podporu jeho války. Nebylo žádným tajemstvím, že se jim Arcus chystal část toho území znovu odebrat a vrátit ho zemědělcům, kteří ho už obdělávali celé generace. Tohle byla jedna z údajných křivd, které poháněly Modrou legii.

„Takže tvůj slib chudoby pro tebe nic neznamená,“ podotkla jsem a dobře se bavila tím, jak se mu vzdouvají nozdry. Bylo tak jednoduché ho popichovat. „To je ještě více patrné, když se podíváš z okna na tu stovku nebo i víc lidí, co mrznou tady v přístavu. Když připlula naše loď, viděli v ní poslední naději.“

„Nemám vliv na to, kolik lidí se rozhodne odjet od našich břehů, nebo kolik lodí s nimi odpluje. Nastala Zimní čistka a já se nebudu bránit vůli bohů. Já jsem jen služebníkem.“

„Myslím, že se řídíš jen svou vlastní vůlí. Odjakživa jsi byl posedlý čistotou Mrazivých.“

„Zůstanou jen ti nejsilnější.“ Jeho oči se posunuly k Arcusovi. „Proti tomu by snad žádný skutečný Mrazivý neměl námitky.“

„Za to se tady vydáváš?“ udeřila jsem na něj. „Za skutečného

Mrazivého? Když jsem tě naposled viděla, neměl jsi v podstatě žádný dar.“

Napřímil se. „Vždy jsem byl přesvědčen, že známkou skutečného Mrazivého je jeho charakter.“

„Dovol?“ zasmála jsem se při myšlence, že má cokoli, co se jen blíží charakteru. „Aha, takže proto tedy venku mrzne tolik lidí? Protože nemají *charakter*?“ Zvýšila jsem na něj hlas. „Myslím, že to bude spíš tím, že nemají tvoje známosti, majetek a nejsou tak mazaní. Drancuješ jim půdu, aby sis naplnil pokladnu, peníze utrácíš za jídlo a drahé oblečení a obyčejné lidi necháváš hladovět! Důkaz je v těchto účtenkách a účetních knihách.“ Popadla jsem hrst svitků a mrštila jsem je po něm. Zásáhly ho do hrudníku a rozsypaly se všude okolo. „Popíráš to?“

„Já jim nic nedlužím, zatracená ženská!“ Rozletěly se kolem něj kapičky slin a se syčením přistály na mé rozžhavené kůži. „Tobě rozhodně nedlužím ani vysvětlení. Jsi jen povýšená buřička, která byla dost hezká, aby přilákala ošklivého, zjizveného krále!“

Ta slova se mi rozléhala v hlavě. Jedna věc byla, že uráží mě, *ale mluvit takhle o Arcusovi...*

„Jsem tak ráda, žes mi dal důvod tohle udělat,“ zachraptěla jsem a zvedla dlaně plné ohně. „I tvoje kosti se rozpadnou na popel.“

„Ruby, počkej,“ namítl Arcus za mnou.

Sotva jsem ho vnímala. Rovnou měrou ve mně narůstal vztek a oheň a v srdci se mi rozlévala radost.

Minax se probudil a byl připravený se přizivit na zabíjení.

Dovol si to. Tahle odporná kreatura si zasloužila zemřít.

„Počkej, Ruby. *Podívej se!*“ Arcus chytil moje zápěstí a otočil ho tak, abych na ně viděla. Měla jsem záhy jako dehet. „Nemůžeme riskovat, že tě ovládne!“

Mně je to jedno. Oheň se stáčel v měděných vláknech a zlatých obloucích a přelával se mezi mými dlaněmi omamnými pohyby.

Minax mě šeptem povzbuzoval.

Spal ho. Spal mu kosti. Usmaž ho na ohni.

Bratr Bída zvedl dlaně a zašeptal: „Prosím.“

Chlad z Arcusových prstů na mém zápěstí pronikl skrz opar vzteku víc než prosby o milost. Spustila jsem ruce, ale stále byly úplně rozžhavené.

Arcus se pohnul vpřed, opřel se o okraj stolu a po celé naleštěné desce se rozšířil mráz. Promluvil k vystrašenému dohlížiteli.

„Odstoupíš ze svého místa. V tichosti půjdeš s mými vojáky a počkáš si na výsledch. Vytrhám tuhle velezradu z kořenů. A až tě ani nenapadne, že bych zapomněl, co jsi udělal princezně v opatství Forwind. Žes to byl ty, kdo upozornil vojáky na její přítomnost.“

Oči bratra Bídy spočinuly znovu na mně. Když jsem se nepokusila zaútočit, narovnal se a odpověděl Arcusovi rozechvělým hlasem. „Sahá to mnohem hlouběji, než si myslíš. Tvoje moc není taková, jaká bývala před tvým odjezdem. Pokud neslíbíš věrnost Modré legii, ocitneš se brzy ve vlastním žaláři.“

„Jak se *odvažuješ*,“ zasyčela jsem a můj oheň se okamžitě znovu rozhořel.

Poraženě zvedl dlaně. „To mělo být jen varování. Já jsem jenom jedna ploška na řezaném drahokamu Modré legie. Když mě zničíte, rozpoutáte vztek ostatních částí. Nemůžete bojovat s boží mocí.“

„Boží moc?“ Arcus si odfrknul. „Tvoje jednání nemá nic společného s Forsem, jenom s tvou vlastní ctižádostí.“

Důrazně zavrtěl hlavou. „My jsme jen služebníci. On nás za naši věrnost odmění.“

„Ven, než si to rozmyslím a popravím tě ještě dnes, což si určitě zasloužíš. Měl bys vědět, že tě zachránila jen moje starost o bezpečí princezny.“

Bratr Bída konečně vypadal přesvědčeně. Rozklepaně obešel stůl a vyběhl ke dveřím. Když uviděl zmrzlé strážce, klopýtl a padl na kolena. Sametový klobouk s peříčkem se odkutálel do špinavé sněhové břečky. Když se zvedal na nohy, věnoval nám poslední nenávistný pohled. „Těším se na den, kdy okusíte pomstu Modré legie.“

Arcus nasál vzduch a vydal se za ním. Popadl ho za límec kabátku a zatřásl s ním celou jeho vahou, jako by byl neposlušné štěně, a pak ho odhodil do závěje. Po jediném slově od krále Mraziví vojáci obklopili dohlázeatele a odvedli ho pryč.

Jakmile jsem vyšla z budovy, Arcus se otočil, popadl mě za ruce a podíval se na moje zápěstí. Jeho dech se zklidnil, až když viděl, že je moje krev znovu červená.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, teď už je mi dobře.“

Bylo to tak. Minax už se uklidnil, ale rozplynulo se i moje spojené rozpoložení. Arcus měl možná pravdu, že jsem nad tím stvořením neměla vlastně až takovou kontrolu, jen se rozhodlo, že se nebude prosazovat. Po páteři mi přeběhl mráz, který nijak nesouvisel s ledovým větrem. Musím si dávat velký pozor na emoce.

Naštěstí když jsem viděla, jak Arcus povoluje opratě svému vzteku, můj vlastní mírně polevil. Skoro se mi chtělo se smát, když jsem si vzpomněla, jak se bratr Bída řítí do sněhu a klobouk mu letí z hlavy.

„Mohl jsi ho nechat popravít,“ podotkla jsem s pohledem na Arcuse.

„Mrtvý muž mi neodpoví na otázky.“

Dobrý postřeh. „Tak ho musíš držet v cele, jinak poběží za zbytkem Modré ligy a upozorní je, že tu jsi.“

„Oni na to stejně brzy přijdou, že je ta jejich směšná hra u konce. Má štěstí, že jsem o tebe měl strach, jinak bych jen počkal, až s ním skončuješ, a poslal bych jeho ohořelou mrtvolu do hlavního města jako varování.“

„To bys vážně udělal?“ Znělo to na jeho poměry nezvykle drsně, ale vlastně jsem nikdy neviděla, jak ho někdo zatlačil přes hranu.

Zastavil se a věnoval mi odměřený pohled. „Ty bys s tím ne-souhlasila?“

Ani jsem se nad tím nemusela zamyslet. „V jeho případě? Rozhodně souhlasila.“

„To jsem si myslel.“ Pozorně se mi zblízka zahleděl do očí – skoro jako by něco hledal – a pak se ke mně naklonil. Zvedla jsem k němu bradu, ale v tu chvíli jsme si oba uvědomili, že na nás visí desítky očí. Otočil se k zástupům lidí, kteří se třásli zimou. „Máme tady spoustu práce, než odjedeme. Tito lidé potřebují jídlo, střechu nad hlavou a teplo.“

Když jsem si všimla skupinky Ohnivých mistrů, kteří postávali poblíž nás, v hlavě se mi zrodil nápad. „Myslím, že vím, jak je můžeme zahřát.“

PÁTÁ KAPITOLA

V průběhu několika dalších dní jsme zřídili zahřívací stanoviště a ubytovnu v místním hostinci a v několika velkých domech, kde Ohniví mistři vytvářeli teplo vlastním tělem.

Já se ujala ošetřovny. Kdokoli věděl něco málo o léčitelství, se přidal, a to včetně Doreeny, která mě svými znalostmi překvapila. Využívali jsme zásoby z místní apatyky – se svolením majitelky, již jsem ujistila, že jí všechny bylinky a tinktury proplatíme.

Hlavním problémem byla u místních hlavně podvýživa, protože Modrá legie si od ne-Mrazivých účtovala přemrštěné ceny za jídlo. Přitom jsme zjistili, že si bratr Bída přivlastnil přepychové sídlo jednoho místního obchodníka, kde byly stodoly plné obilí, sušeného masa, sýru, kořenové zeleniny a různých zimních zásob. On se cpal, zatímco uprchlíci téměř umírali hladu.

Arcusovi vojáci a Kaiovi námořníci pozatýkali síly Modré legie a s mírnými úpravami proměnili jejich kasárny na dočasné vězení. Ukázalo se, že na tom není vlastně nic těžkého, protože většina z nich se jen tak potloukala po hospodách nebo u Malované paní.

Arcusova volba nové dohlížitelky padla na Eilynn, zkušenou